

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

De vervolgingen

De bisschoppenwijding door
Mgr. Lefebvre in 1988 (deel 2/2)

Priester Poppe: apostel van de
H. Eucharistie, apostel van het
priesterschap, apostel van Maria

Reisverslag JKI-Vlaanderen

De HH Wiro, Plechelmus en Otgerus

Bloempapit met het wapen van de E.K.
gerealiseerd door de JKI voor het rustaltaar
van de Sacramentsprocessie

Goddelijk Hart van
Jezus, door het
Onbevlekt Hart van
Maria draag ik U
op: de gebeden, de
goede werken, de
vreugden en het
lijden van deze dag,
als genoegdoening
voor onze zonden en
voor alle intenties,
waarvoor Gij U
voortdurend op het
altaar opoffert. In
het bijzonder draag
ik U dit op voor alle
kinderen die Jezus
nog niet kennen!

Dagelijkse Toewijding van de
E.K. (eerste gebed van de dag)
met de intentie van de maand
augustus: "voor alle kinderen
die Jezus nog niet kennen".

Twee liefdes, twee steden

E.H. Louis Bochkoltz, Prior

In zijn beroemde boek *De stad van God* (14, 28) schrijft de heilige Augustinus: "Twee steden zijn gevormd door twee liefdes: de aardse door liefde voor zichzelf tot op het punt van minachting voor God; de hemelse door liefde voor God tot op het punt van minachting voor zichzelf. In één woord: de eerste beroemt zich op zichzelf, de tweede op de Heer. Want het ene zoekt de glorie van mensen; maar de grotere glorie van het andere is God, het getuigenis van het geweten."

Op 26 juli hebt gij misschien de openingsceremonie van de Olympische Spelen gevolgd. Het was bedoeld om "inclusief" te zijn. Alleen de laatste zielen van de Stad van God, die gehecht blijven aan een geschiedenis van Europa die geworteld is in het charisma van het christendom, werden uitgesloten. In de Franse hoofdstad onthulde de Aardse Stad een travestietenshow waarin het Laatste Avondmaal van Leonardo da Vinci werd nagespeeld, een naakte "artiest" in de rol van een moderne Dionysus, een voorstelling van Marie-Antoinette die werd onthoofd op een achtergrond van metalmuziek ...

Het was huiveringwekkend, gek, misvormd en lomp. Het artistieke team zette de toon in de krant *Le Monde*: "Het laatste wat we willen is een Puy du Fou-achtige reconstructie. We willen het tegenovergestelde. Vooral geen viriel, heroïsch, voorzienig verhaal. We willen dat alles rommelig en met elkaar verweven is."

In een persbericht, dat de dag na de ceremonie werd gepubliceerd, uitte de Franse bisschoppenconferentie haar gedachten "aan christenen op elk continent die gekwetst zijn door de schandelijkheid en provocatie van bepaalde scènes". Een week later sloot de Heilige Stoel zich aan bij bepaalde bisschoppen en gelovigen in hun "betreuen van de aanstoot die is gegeven aan vele gelovigen".

Een persbericht van het Turkse ministerie vermeldde dat president Erdogan de paus had gebeld (!) en betreurde "de ondermijning van religieuze waarden, de perverse propaganda en de morele ineenstorting waar de wereld door de Olympische Spelen in terecht komt".

Tijdens de ceremonie viel er hevige regen over Parijs. Het was alsof de hemel tranen van verdriet uitstortte over de Aardse Stad die God verachtte.

Wij die getuigen zijn van deze wanorde, wat doen wij? Wat kunnen we doen? Heel nederig willen we orde, schoonheid en deugd bevorderen en bijdragen aan de (weder)opbouw van de Stad van God, zelfs tot op het punt dat we onszelf verachten om de Heer te verheerlijken.

Door het publieke getuigenis van onze prachtige Sacramentsprocessie, waarvan u foto's kunt zien in deze editie van de *Monstrans*. Door de vorming van kinderen en volwassenen door middel van catechismuslessen, die in september hervat zullen worden (openingsdag op zaterdag 7 september met de H. Mis om 8.30 uur). Door het ideaal van de Eucharistische Kruistocht onder het beschermheerschap en op voorspraak van Priester Poppe, zoals onze bedevaart op 15 juni ons eraan herinnerde. Door gezonde christelijke vriendschappen die gevoed worden door parochie- en jeugdactiviteiten die de zielen versterken. Binnenkort, in september 2025, met de heropening van onze school, wat een inspanning zal vergen van de hele priorij, maar die ook een nog sterkere jeugd voor morgen moet creëren. Door de retraites van Sint Ignatius (de volgende zal plaatsvinden van 10/11 tot 15/11), die ongelooflijke middelen zijn voor persoonlijke heiliging, en de Mariale retraites (de volgende zal plaatsvinden van 9/09 tot 14/09), die wortels leggen in het spirituele leven. Door de Derde Orde van de Priesterbroederschap Sint Pius X (kom naar de bijeenkomst om de Derde Orde te lanceren op dinsdag 3 september in Antwerpen voor het feest van Sint Pius X) en de Militia van de Onbevleete, die ons helpen om de schatten van de Kerk te leren kennen en erin te delen.

En meer dan ooit door de heilige Mis, het ontvangen van de sacramenten en het dagelijks gebed.

"Weliswaar leeft gij in de wereld in verdrukking, maar hebt goede moed: Ik heb de wereld overwonnen." (Joh 16:33) Twee liefdes, twee steden, wij hebben gekozen.

De vervolgingen

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de vijftiengste brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

*Cooperunt autem illum accusare, dicentes:
Hunc invenimus subvertentem gentem nostram...
Et dicentem se Christum regem esse (Lc.23.2)¹
Commovebit populum docens per universam
Judeam (Lc.23.2)²*

Het is goed om in ons het geloof in onze roeping te doen herleven, op het moment dat onze Belgische confraters, die in de gebieden bezet door de Mulelisten gebleven zijn, te lijden hebben onder vervolgingen, ons herinnerend aan de pijnlijke nagedachtenis van onze in Kongolo vermoorde confraters. Terwijl onze confraters in Polen zonder ophouden een vervolging ondergaan, die men wetenschappelijk georganiseerd zou kunnen noemen, en terwijl in verschillende landen missionarissen het voorwerp zijn van pesterijen en bedreigingen met uitwijzing, is het goed de overtuiging te doen herleven dat door onze professie en des te meer door ons priesterschap, wij in alles gelijkaardig aan Onze Heer moeten zijn. *Nam quos praescribit, et praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus (RM.8,29)*.³

Wij zijn op bijzondere wijze uitgekozen om zijn leerlingen en zijn apostelen te zijn. Hoe kunnen we er ons dan over verwonderen dat hij ons vraagt om het kruis te dragen dat Hij gedragen heeft en de kelk te drinken, die Hij gedronken heeft. Het is vanuit het oogpunt van het geloof duidelijk dat de beproevingen die onze confraters ondergaan en hebben ondergaan, geheel in de lijn liggen van de naleving van en de gelijkenis met Onze Heer.

Onze confraters worden ervan beschuldigd de bevolking op te zetten tegen hun leiders en regeerders. Onze Heer is van hetzelfde beschuldigd: *Hunc invenimus subvertentem*

*gentem nostram(Lc.23.2)*⁴. Onze confraters worden ervan beschuldigd agenten van het buitenland te zijn. Onze Heer werd er ook van beschuldigd van een ander koninkrijk te zijn, in dienst van een vreemde zaak: *Hunc invenimus... dicentem se Christum regem esse (Lc.23.2)*. *Non habemus regem, nisi Caesarem (Jn.19.15)*⁵. Dit is het geval voor elke christen. Zijn doopsel maakt hem burger van het Koninkrijk Gods, burger van de roomse kerk, en het is als gevolg van dit lidmaatschap dat duizenden christenen martelaars geworden zijn. Velen zouden het er levend van af gebracht hebben, als zij akkoord waren geweest dit toebehoren, dit lidmaatschap, te verloochenen. Maar zij is hun veel dierbaarder dan hun behoren tot de aardse maatschappij, hoewel zij tot de beste zonen van het Vaderland behoren. Kan men twijfelen aan de liefde van Onze Heer voor zijn aardse vaderland, verpersoonlijkt in Jeruzalem, waarvan hij zo gehouden heeft! En toch is hij veroordeeld als revolutionair en buitenlander.

Men zou de katholieken en de katholieke missionarissen tolereren als zij akkoord zouden zijn niet meer te behoren tot het andere koninkrijk. Als de katholieken schismatieke kerken oprichten, die enkel onderworpen zijn aan de lokale regeringen, dan zullen deze getolereerd en zelfs gesubsidieerd worden. Zij zullen de staten helpen om hun politieke doeleinden te bereiken.

Dat is onze toestand als katholieke priester, als rooms-katholieke christen, die ons in alle niet-katholieke landen en soms zelfs in landen met een katholieke meerderheid tot buitenstaanders maakt. Want als wij zoals Onze Heer willen zijn, mag ons koninkrijk niet van deze wereld zijn en omdat Onze Heer Petrus als zijn Plaatsvervanger hier op aarde heeft aangesteld, zijn wij door ons doopsel

kinderen van Christus en van zijn Plaatsvervanger, de Bisschop van Rome, een nieuwe reden om als buitenstaanders beschouwd te worden.

Dit essentiële kenmerk van de christen, in alles gelijkend op Onze Heer, moet niet te onzen laste zijn. Integendeel, het is voor ons een teken van ons burgerschap van de hemel, van het werkelijke en enige vaderland dat echt de moeite waard is om deze naam te dragen op een constante en definitieve wijze. Maar dit betekent ook niet dat wij ons een houding van een overdreven en ongerechtvaardigde onafhankelijkheid kunnen permitteren ten opzichte van de legitieme overheden, welke zij ook zijn.

Om deze gedachten, die tot doel hebben ons geloof te versterken tegenover de beproevingen en vervolgingen, te vervolledigen, moeten wij verduidelijken dat, hoewel blinkbaar de beproevingen dezelfde zijn voor alle buitenlanders van een land en men niet kan spreken over een bijzondere getuigenis van de kant van de missionarissen, men niet kan ontkennen dat de vervolgte missionaris het in feite is, omdat hij aanwezig is in het land en dat de enige reden voor zijn aanwezigheid wel degelijk zijn geloof in Onze Heer en in zijn Kerk is. Het is onmogelijk de missionaris te scheiden van zijn overtuigingen en zijn motieven van zijn missie. Men kan naar waarheid zeggen dat hij niet zou vervolgd zijn geweest, als hij niet dat geloof zou hebben gehad dat hem naar deze verre plaatsen zou gebracht hebben, om de goede reden dat hij zich dan niet in het land zou bevonden hebben, dat hem vervolgt, wat niet het geval is voor de andere buitenlanders.

Als het zou gaan om legitieme vergeldingsacties van de kant van de regering wegens onrechtvaardige acties ten opzichte van haar, dan zou men niet meer kunnen spreken van een geloofsgetuigenis, hetwelk nooit verlangt om onrechtvaardige handelingen te stellen. Buiten deze gevallen, is het duidelijk dat de vervolgte, beledigde, onrechtvaardig, en alleen maar omdat hij een buitenlander is, gedode missionaris, het wel degelijk is omwille van zijn geloof, de echte en duidelijke reden hiervoor.

De openlijke beschuldigingen tegenover Onze Heer waren wel degelijk politiek gericht: "Hij brengt het volk in verwarring door zijn prediking, hij zaait de revolutie en is een vijand van Caesar, omdat hij zich koning noemt, dus van een andere politieke overtuiging." Hij moet dus verdwijnen.

Tot besluit lijkt het mij zeker legitiem en conform aan de traditie van de Kerk, om aan al onze confraters, die onrechtvaardig vervolging lijden of zullen lijden in de missielanden, zelfs al is het enkel

omdat zij buitenlander zijn, de titel van martelaar toe te kennen, de titel van getuigen van het geloof in Onze Heer, in de katholieke Kerk.

En dat zou des te meer van toepassing zijn op onze confraters, afkomstig uit Afrika of uit andere gebieden, die zelf ook zouden vervolgd worden omdat zij lid zijn van een korps dat vreemd lijkt te zijn aan het land, omdat zij in de eerste plaats onderworpen zijn aan een geestelijk gezag dat vertegenwoordigd wordt door een vreemde, de Opvolger van Petrus, de Vertegenwoordiger van Onze Heer Jezus Christus.

Dat is onze mooie en edele toestand van christen en katholiek, onze toestand van leerling en priester van Onze Heer. Het bloed van de missionaris kan enkel vloeien als getuige van zijn geloof en zijn toebehoren aan Christus, als diegene, die het laat vloeien, hiertoe niet ongerechtvaardigd geprovoceerd werd.

“Gedachte van de maand”
September-oktober 1964

VOETNOTEN

- ¹ Ze begonnen Hem aldus te beschuldigen: We hebben bevonden, dat deze man ons volk verleidt, ..., en zich uit geeft voor Christus, de Koning.
- ² Hij ruit door zijn leer het volk op in heel Judea,
- ³ Want die Hij vooruit heeft gekend, heeft Hij ook voorbestemd, om gelijkvormig te worden aan het beeld van zijn Zoon, opdat Deze de Eerstgeborene onder vele broeders zou zijn.
- ⁴ We hebben bevonden, dat deze man ons volk verleidt
- ⁵ We hebben bevonden... dat deze man zich uit geeft voor Christus, de Koning. We hebben geen koning dan Caesar.

50-jarig huwelijksjubileum van Guido & Maria Mertens.

De bisschoppenwijding door Mgr. Lefebvre in 1988

Uitleg en duiding (deel 2/2)

Eerwaarde Patrick Troadec, uit "Le Phare Breton", nr. 29 (mei-juni 2024)

De oprichting van de broederschap

Op 1 november 1970 werden de statuten van de broederschap en het reglement van het seminarie goedgekeurd door aartsbisschop Charrière. Mgr. Lefebvre kon eindelijk het droombeeld in vervulling zien gaan dat hij in 1947 in de kathedraal van Dakar had mogen beleven: *“Tegenover het geleidelijke verval van het priesterlijke ideaal, het katholieke priesterschap van Onze Heer Jezus Christus in al zijn leerstellige zuiverheid, in al zijn missionaire naastenliefde, mogen doorgeven zoals Hij het aan zijn apostelen heeft doorgegeven en zoals de Romeinse Kerk het tot het midden van de twintigste eeuw heeft doorgegeven.”*⁹

In 1971 kwamen vierentwintig jongeren naar Écône; in 1972 zijn het er tweeëndertig.

De eerste aanvallen op Écône

Vanaf Kerstmis 1972 begon een perscampagne tegen het seminarie, dat het “wilde seminarie” werd genoemd. Vanaf de eerste priesterwijdingen waren de bisschoppen van Frankrijk bezorgd dat traditionele priesters eenmaal op hun grondgebied zouden verschijnen. Ze oefenden druk uit op Rome, dat in november 1974 Mgr. Albert Descamps en Mgr. Guillaume Onclin naar Écône stuurde om de rechtlijnigheid van de opleiding van de seminaristen te controleren. Geschokt door hun modernistische geest (ze waren voorstander van de wijding van gehuwden, loochenden de onveranderlijkheid van de waarheid en trokken de lichamelijke verrijzenis van Jezus Christus in twijfel), verklaarde Mgr. Lefebvre op 21 november: *“Wij zijn met heel ons hart en ziel gehecht aan het*

katholieke Rome, hoeder van het katholieke geloof en van de tradities die nodig zijn om dit geloof te bewaren, aan het eeuwige Rome, leraar van wijsheid en waarheid. Daarentegen weigeren wij, en hebben wij altijd geweigerd, het Rome te volgen van de neo-modernistische en neo-protestantse tendensen, die zich duidelijk manifesteerden in het Tweede Vaticaans Concilie en na het Concilie in alle hervormingen die daaruit voortkwamen (...) Deze hervorming komt voort uit ketterij en leidt tot ketterij, zelfs als niet al haar handelingen formeel kettens zijn. Het is daarom onmogelijk voor elke bewuste en trouwe katholiek om deze hervorming aan te nemen en op welke manier dan ook te steunen.”

Deze verklaring veroorzaakte een storm in de media tegen Écône, wat leidde tot een schijnproces. Op 13 februari 1975 ging aartsbisschop Lefebvre naar Rome naar de Congregatie voor Katholiek Onderwijs, waar hij werd ontvangen door de kardinalen Gabriel-Marie Garrone, prefect van de ritencongregatie, John Wright, prefect van de Congregatie voor de Clerus, en Arturo Tabera Aroz. Kardinaal Garrone bekritiseerde aartsbisschop Lefebvre voor zijn verklaring, noemde hem gek en zei dat hij *“zichzelf Athanasius maakte”*. Kardinaal Tabera zei verder dat wat de aartsbisschop deed *“erger was dan wat alle progressieven doen”*, dat hij *“de gemeenschap met de Kerk had verbroken”*. Mgr. Lefebvre bevond zich, zonder dat hij het wist, voor een schijnrechtbank, maar zijn zaak was al beslist. Het interview duurde vijf uur.

Een tweede zitting van dezelfde aard vond plaats op 3 maart. Vervolgens ontving aartsbisschop Lefebvre een brief van Pierre Mamie, bisschop van Fribourg, waarin de broederschap en het seminarie werden opgeheven, met de goedkeuring van de Kardinaalscommissie, zonder een formele

en precieze aanklacht te formuleren. Mgr. Lefebvre vond deze beslissing onrechtvaardig en onregelmatig en ging in beroep bij Rome, maar zijn beroep werd verworpen.

Tijdens de voorbereidende retraite voor de wijdingen in Flavigny op 27 juni 1976, arriveerde een auto van de nuntiatuur met pater Édouard Dhanis S.J., Belgisch adviseur van de Congregatie voor de Geloofsleer, professor en voormalig rector van de Gregoriaanse Universiteit, gestuurd door Mgr. Giovanni Benelli, die tegen Monseigneur zei: *“Als u er vandaag mee instemt om samen met mij de mis van Paulus VI op te dragen, is alles geregeld met Rome.”*

Gesterkt door zijn gelijk en verzekerd van de ongeldigheid van de willekeurige maatregelen besloot Lefebvre zijn werk voort te zetten, waarvoor hij op 22 juli 1976 door Paulus VI *a divinis* gesuspendeerd werd.¹⁰ Aartsbisschop Lefebvre antwoordde: *“Door wie ben ik veroordeeld? Door modernisten? Waarvoor word ik veroordeeld? Voor mijn gehechtheid aan de Traditie en mijn afwijzing van conciliaire vernieuwingen die onverenigbaar zijn met de traditionele katholieke leer.”* Dus het geschil tussen de Priesterbroederschap Sint-PiusX en Rome is eerst leerstellig en dan pas disciplinair. Geloof komt voor gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid staat in dienst van geloof. De hoogste autoriteit in de Kerk kan ons niet dwingen om iets te doen wat ons geloof zou aantasten, laat staan ons geloof zou doen verliezen.

In zijn Brief aan de Vrienden van oktober 1975 omschreef aartsbisschop Lefebvre duidelijk zijn houding tegenover de paus: *“Wij zijn de vurigste verdedigers van het gezag van de paus als opvolger van Petrus. Wij juichen de paus toe als een echo van de traditie en trouw aan de overdracht van de geopenbaarde geloofsschat. Wij aanvaarden nieuwe ontwikkelingen die nauw aansluiten bij de Traditie en het geloof. Wij voelen ons niet gebonden door gehoorzaamheid aan vernieuwingen die tegen de Traditie ingaan en een bedreiging voor ons geloof vormen. Wij zien in eer en geweten niet hoe een gelovige katholiek, priester of bisschop, een andere houding kan aannemen ten opzichte van de pijnlijke crisis die de Kerk doormaakt.”*

Tussen 1976 en 1988 waren er talrijke ontmoetingen tussen aartsbisschop Lefebvre en Rome om nauwere banden te smeden, maar tevergeefs. Uiteindelijk besloot aartsbisschop Lefebvre, toen hij zag dat de autoriteiten in de Kerk volhardden in de liberale en modernistische richting die tijdens het Concilie was ingezet,

en gezien zijn hoge leeftijd en de groei van de priesterbroederschap, om eigen opvolgers te benoemen voor het bisschopsambt.

De redenen voor de bisschopswijdingen van 1988

Om de reden van de wijdingen beter te begrijpen, moeten we ons eerst realiseren dat wanneer een bisschop een andere bisschop wijdt, hij in overeenstemming met zijn bisschopsambt handelt. Aartsbisschop Lefebvre had al verschillende bisschoppen gewijd tijdens zijn apostolaat in Afrika als aartsbisschop van Dakar.

Het is ook interessant te weten dat de wijding van bisschoppen zonder pauselijk mandaat in de hele geschiedenis van de Kerk is voorgekomen. De heilige Eusebius van Samosate en de Heilige Meletius wijdden bijvoorbeeld bisschoppen in het Oosten om bisschoppen te vervangen die Ariaans waren geworden. De reden voor deze maatregel was dat het voortbestaan van het geloof op het spel stond, het ambt van individuele herders bijna was weggevaagd en er geen beroep kon worden gedaan op de Heilige Stoel.

Uitzonderlijke omstandigheden vroegen om uitzonderlijke maatregelen. Dit is precies wat aartsbisschop Lefebvre ertoe aanzette om op zoek te gaan naar opvolgers. Gezien de toenemende verslechtering in de Kerk en de schandalige activiteiten van paus Johannes-Paulus II, zoals de bijeenkomst van vertegenwoordigers van vele religies in Assisi op 28 oktober 1986 om te bidden voor vrede, gezien bovendien de onmogelijkheid om aan de vertegenwoordigers van Rome de gebreken van het Concilie uit te leggen, zoals blijkt uit het antwoord van 9 maart 1987 van de Heilige Congregatie voor de Geloofsleer op de dubia (twijfels) die aartsbisschop Lefebvre had voorgelegd over de discordantie van de leer van de godsdienstvrijheid met de traditionele leer van de Kerk, gezien de hoge ouderdom van Aartsbisschop Lefebvre, zag hij zich genooddaakt om de Kerk volledig katholieke bisschoppen te geven om tegemoet te komen aan de behoeften van zielen in de vier hoeken van de wereld die vroegen om priesters die trouw waren aan de Kerk van alle tijden, aan de Mis van alle tijden en aan de catechismus van alle tijden, en om de honderden seminaristen in zijn seminaries tot priester te wijden.

Waren de wijdingen van 30 juni 1988 een schismatieke daad?

Allereerst moet men bedenken dat een bisschopswijding zonder pauselijk mandaat niet noodzakelijkerwijs schismatiek is. Het bewijs hiervoor is dat tot 1951 een bisschopswijding zonder pauselijk mandaat bestraft werd met een eenvoudige suspensie, terwijl schisma al bestraft werd met excommunicatie.

Om een schismatieke daad te voorkomen, zorgde aartsbisschop Lefebvre ervoor om de wijdingen zonder jurisdictiedoorgave¹¹ uit te voeren, waarbij de bisschoppen van de Priesterbroederschap als enige taak hadden om wijdingen en vormsels toe te dienen. Na de wijdingen behielden de bisschoppen hun oude functies die ze als priester hadden en gaven ze om beurten de wijdingen, om niet de indruk te wekken dat ze zich de macht toe-eigenden over een bepaalde kudde. Er was dus geen intentie om een parallelle Kerk op te richten, alleen maar om de tekortkomingen van de hiërarchie aan te vullen om aan de behoeften van de zielen te voldoen. Aartsbisschop Lefebvre verrichtte wijdingen zonder jurisdictievolmacht door te geven, omdat hij zichzelf geen macht wilde toeschrijven die hij niet had.

Noch schismatiek noch geëxcommuniceerd

Desondanks verklaarde Rome op 2 juli 1988 dat de bisschoppen die gewijd waren, evenals aartsbisschop Lefebvre en Antonio de Castro Mayer, geëxcommuniceerd waren. Aartsbisschop Lefebvre beschouwde deze sancties als ongeldig. Het doel van excommunicaties is om schisma te bestraffen. Zoals pater Patrick Valdrini, toen decaan van de Faculteit voor Canoniek Recht aan het *Institute Catholique* van Parijs, uitlegde: *“Excommunicatie is een medicinale straf. Het wordt niet gebruikt om een breuk in te leiden, maar om de schuldige weer op het rechte pad te brengen. Excommunicatie creëert geen schisma, het bestraft het.”* Maar er was geen schisma. De weigering van de paus om aartsbisschop Lefebvre bisschoppen te laten wijden was niet meer en niet minder dan een weigering van de Traditie, een weigering om de Kerk van weleer te bestendigen.

Er moet ook worden opgemerkt dat de straf die is opgelegd aan aartsbisschop Lefebvre in de categorie van *latæ sententiæ*-straffen valt. Dit type straf wordt echter niet toegepast *“wanneer*

*de persoon gedwongen heeft gehandeld door een ernstige vrees, al is het maar relatief, of gedreven door noodzaak of om een ernstig ongemak te vermijden.”*¹² Het was precies de noodtoestand waarin de Kerk zich bevond die aartsbisschop Lefebvre ertoe bracht de beslissing te nemen om bisschoppen te wijden.

Is een noodtoestand in de Kerk mogelijk?

Sommige katholieken antwoorden dat een noodtoestand niet mogelijk is, omdat het in strijd is met de belofte van Jezus Christus die zei: *“Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal ik mijn Kerk bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.”* (Mt 16, 18)

Verscheidene theologen die door de Kerk zijn goedgekeurd, hebben bevestigd dat het niet onmogelijk is dat de paus de Kerk ernstig schaadt en hebben daaruit afgeleid dat het in zo'n geval niet nodig is en zelfs ongeoorloofd is om hem te gehoorzamen. De Heilige Thomas van Aquino stelt: *“Als er een dreigend gevaar is voor het geloof, moeten oversten zelfs in het openbaar worden tegengesproken door hun onderdanen.”*¹³ Thomas Cajetan beweert dat *“we ons moeten verzetten tegen een paus die de Kerk zou verscheuren.”*¹⁴ François Suarez schrijft: *“Als de paus iets voorschrijft dat tegen de moraal ingaat, moet hij niet gehoorzaamd worden. Als hij iets onderneemt dat duidelijk tegen de rechtvaardigheid of het algemeen welzijn ingaat, is het geoorloofd om hem te weerstaan.”*¹⁵ De heilige Robert Bellarminus merkt op: *“Net zoals het geoorloofd is zich te verzetten tegen een paus die het lichaam bedreigt, is hetzelfde geoorloofd als hij de zielen onderdrukt of de staatsorde verstoort, en nog meer als hij probeert de Kerk te vernietigen. Ik bevestig dat het geoorloofd is hem te weerstaan door zijn bevelen niet uit te voeren en te verhinderen dat zijn doel wordt bereikt.”*¹⁶

*“Zoals we kunnen zien, aarzelen de meest betrouwbare en erkende theologen niet om een optreden van de paus te negeren dat in strijd is met het algemeen welzijn van de Kerk en dat er in dit geval een plicht is tot positief en publiek verzet.”*¹⁷ Helaas was het de pijnlijke situatie die we al zestig jaar kennen, die aartsbisschop Lefebvre ertoe bracht zich te verzetten tegen de conciliaire vernieuwingen die in strijd waren met de Traditie. En vandaag de dag is de zwaarte van de crisis in de Kerk nog duidelijker te zien in de

maatregelen die paus Franciscus heeft genomen, zoals het *Motu Proprio Traditionis Custodes*, dat het fundamentele recht van elke priester om de Mis van Sint Pius V op te dragen en van elke katholiek om de Heilige Eucharistie te ontvangen volgens de traditionele ritus die door de eeuwen heen zoveel zielen heeft geheiligd, ernstig ondermijnt.

Deze korte geschiedenis van de Priesterbroederschap Sint-Pius X helpt ons de legitimiteit te begrijpen van de houding van aartsbisschop Lefebvre in de verschrikkelijke crisis die de Kerk sinds het Tweede Vaticaans Concilie teistert. Uit liefde tot Onze Heer, uit liefde tot de Heilige Maagd, uit liefde tot de Heilige Katholieke Kerk stichtte de heilige prelaat een priesterbroederschap die een levende tak van de Kerk is, en hij gaf haar de middelen om te overleven door bisschoppen te wijden. Hij deed dit in een geest van trouw aan alle pausen die de Traditie in ere hebben gehouden voor het welzijn van de zielen.

Parochiemaaltijd van de Sint-Amanduskapel (Gent) op zondag 23 juni.

VOETNOTEN

- ⁹ Mgr Lefebvre, « Préface », *Itinéraire spirituel*, Séminaire, 1990, p. 3.
- ¹⁰ Cf. Notification de la Sacrée Congrégation des Evêques, Prot. n. 514/76
- ¹¹ Abbé Gérard Mura, Les sacres épiscopaux de 1988, in *Le sel de la terre*, n°4 p.40
- ¹² Art.1323 CIC 1983, Art. 2205 CIC 1917.
- ¹³ Heilige Thomas van Aquino, *Summa Theologica*, II-II, q. 33, a.4, ad.2.
- ¹⁴ Thomas Cajetan, *De comparatione auctoritatis papæ et concilii*, Angelicum, 1936, n° 412.
- ¹⁵ François Suarez, *Tractatus de fide theologica*, disp. 10, sect. 6, n°16.
- ¹⁶ Robert Bellarminus, *De Romano pontifice*, tweede boek, hoofdstuk 29.
- ¹⁷ EH Gerard Mura, *Les sacres épiscopaux de 1988*, in *Le sel de la terre*, n°7 p. 53.

VOORSTELLING DERDE ORDE OP 3/09

- 18.30 Gezongen H. Mis van Sint-Pius X
- 20.00 Voorstel van de Derde Orde door E.H. Bochkoltz, daarna receptie met hapjes

Iedereen van harte welkom!

Sacramentsprocessie 2.6.24

Priester Poppe: apostel van de H. Eucharistie, apostel van het priesterschap, apostel van Maria

E.H. Louis Bochkoltz, Preek ter gelegenheid van de parochiebedevaart op 15.6.24

Dierbare gelovigen,

Wie kent Priester Poppe?

En van degenen die hem kennen, wie kent hem echt?

Uit een arm gezin, 11 kinderen. Zijn vader, een bakker, stierf toen Edward 16 jaar oud was.

Toen hij nog seminarist was, werd hij ernstig ziek wanneer hij probeerde het front te bereiken. Hij probeerde een vijver over te steken en bleef met koude en doorweekte kleren achter. Hij is nooit meer gezond geworden.

Hij had een viool, wist gij dat? Hij verkocht die toen hij priester was, om het geld aan de armen te geven. Hij kreeg zijn viool terug en hij verkocht hem opnieuw.

Hij stierf op zijn drieëndertigste. Dat is jong.

Hij was acht jaar priester. Dat is niet erg lang. Ik ben 15 jaar priester, Eerwaarde Verlinden 37 jaar. Priester Poppe 8 jaar! Minstens de helft van die tijd bracht hij op een ziekbed door.

Zijn korte priesterambt was een reeks van mislukkingen. Inderdaad een arm leven.

Toch was zijn begrafenis een triomf. En na zijn dood bleken de vruchten van zijn apostolaat zo groots dat een hele ploeg aan het werk moest om het werk voort te zetten dat deze arme zieke priester alleen deed. En sindsdien niet alleen in België, maar over de hele wereld.

Kardinaal Mercier gaf toe dat slechts twee mensen in zijn lange leven hem zulk een diepe indruk van heiligheid hadden gegeven: de Heilige Paus Pius X en Priester Poppe.

Paradox.

De paradox van het christelijke leven! De paradox van Jezus Christus:

- ook hij stierf een mislukking;
- precies op de leeftijd van drieëndertig jaar;

– de grootste mislukking uit de geschiedenis:

- ter dood veroordeeld;
- verraden;
- verlaten door iedereen;
- zijn hart doorboord.

En toch is hij onze Redder. Het voorbeeld van Jezus Christus is ongelooflijk.

U vraagt u misschien af: wat is het geheim van Priester Poppes heiligheid?

U deed er goed aan hier vandaag te komen om in zijn voetsporen te treden. Hij was:

- Apostel van de Eucharistie;
- Apostel van het priesterschap;
- Apostel van Maria.

Ten eerste was Priester Poppe een apostel van de H. Eucharistie.

De Eucharistie is de zon, het licht, de warmte. De H. Eucharistie staat centraal in zijn leven.

“Hier ben ik, o geliefde”, schreef hij op de dag van zijn priesterwijding, “een hostie bij U voor het heil van de mensheid, een slachtoffer van zondaars voor God ...” Hier ben ik, een hostie! Wat doen wij met een hostie? We offeren het, we consacreran het, we krijgen de H. Communie.

In feite zal de naam van deze heilige priester en zijn apostolaat met kinderen in België voor altijd verbonden blijven met de ‘Eucharistische Kruistocht’-beweging. Hij was niet de stichter ervan, maar hij was het die het veranderde en tot leven bracht.

Hij beschouwde de ‘Eucharistische Kruistocht’ als het mooiste werk van zijn leven. Het werk waarover hij schreef op zijn ziekbed. De geest van opoffering! “Opoffering moet onze inkt zijn als we schrijven.” Wauw!

Hij wilde voor de kinderen kennis laten maken met de:

- regelmatige Mis en H. Communie;
- vurige Mis en H. Communie;
- Mis en H. Communie in praktijk brengen.

Hij legde veel nadruk op dit laatste punt. Daartoe wilde hij dat kinderen zorgvuldig onderwezen werden in de spirituele praktijk van het 'bijzondere punt' dat voortdurend aan hun eucharistische leven verbonden is: als gij ter communie gaat, denk dan aan wat u in uw ziel moet verbeteren en vraag Onze Lieve Heer om hulp. Niet liegen. Om te gehoorzamen. Om beter te bidden.

De Heilige Eucharistie werd toen het centrum van het leven van de kruisvaarders. De Eucharistie was een van de geheimen van Pater Poppe.

Priester Poppe was een apostel van het priesterschap.

“Mensen klagen dat er te weinig priesters zijn. Dat is niet helemaal waar. De waarheid is dat er te weinig heilige priesters zijn. Als we door onze offers en gebeden ook maar één heilige priester per jaar zouden krijgen, zou de wereld in korte tijd geheiligd zijn.”

“Ja, dierbare confraters”, schreef hij aan een groep priesters op retraite, “jullie moeten heiligen zijn, jullie kunnen geen vulgaire priesters zijn. Anders zullen jullie ijver en arbeid weinig voorstellen en zullen jullie schapen jullie ontgaan en in groten getale verloren gaan.

Een heilige doet meer met één enkel woord dan een harde werker met een hele reeks preken.

De woorden van een heilige priester raken, raken en ontroeren; ze transformeren zielen en

vernieuwen ze op een verbazingwekkende manier; de zielen veranderen door genade, gebed en boetedoening; ze zijn vol van de kracht van God zelf. Mijn dierbare confraters, heb kennis en talent, maar wees bovenal mannen van gebed en toegewijd aan boetedoening: wees heiligen!”

Ook dit is een van de geheimen van Priester Poppe: de heiligheid van priesters! Laten we vandaag tot Pater Poppe bidden voor heilige priesters! Heilige bisschoppen! Een heilige paus!

Priester Poppe is ook een apostel van Maria, de middelares van alle genaden.

Voor hem openbaart Maria Jezus aan ons; zij is de spiegel, de monstrans van Jezus. Als we Maria aanschouwen, zien we Hem. Maria is de *Luna perfecta*, de volmaakte maan. Haar licht is het licht van de goddelijke zon, maar, verzacht, het verblindt niet langer het oog.

“Dit offer aan Maria is voor mij de bron van alle genaden van mijn apostolaat. Ik heb een overeenkomst met haar gesloten: in ruil voor mijn geschenk zal ze me laten leven tot ik al het goede heb gedaan dat God van me verwacht. En ze zal het doen, weet dat!”

De Heilige Eucharistie, heilige priesters, toewijding aan Maria. Dit waren de geheimen van Priester Poppes heiligheid.

Maar bovenal had hij het absolute geloof dat God alle dingen bestuurde. Op God moeten we vertrouwen, niet op onszelf.

Zo vatte hij het samen: “Werken is goed, bidden is beter ... Lijden (wat betekent uzelf geven, uzelf vergeten, uit liefde), lijden ... is het beste.”

Reisverslag JKI-Vlaanderen

JKI'er

Hoe dichtter onze eerste JKI-reis bij de deur stond, hoe meer we begonnen te popelen van ongeduld. Op het programma stonden volgende punten: Keulen, München, Priesterwijdingen in Zaitzkofen, Praag en Aken. De plaatsen voor de reis waren snel volgeboekt. Met een mini-busje en een auto gevuld met 14 JKI'ers trokken we op reis.

Woensdag 26 juni

Onze reis begon op de avond van 26 juni, toen we met onze groep bijeenkwamen in de priorij te Antwerpen. De serene omgeving van de priorij bood ons een moment van rust en voorbereiding voor de reis die ons de volgende dag naar Duitsland zou brengen.

Donderdag 27 juni

De dag begon vroeg met het ochtendgebed en de Heilige Mis om 6 uur, wat ons een vreedzaam en krachtig begin van de dag gaf. We ontbeten in de auto richting Keulen. Bij aankomst in Keulen, bezochten we de Dom van Keulen: we leerden over de imposante gotische architectuur van deze kathedraal en baden er, ondanks de drukte, ons rozenhoedje in een zijkapel voor het Allerheiligste Sacrament. Daarnaast bezochten we de Grote Sint-Martinuskerk: we kregen uitleg over de romaanse minimalistische bouwstijl van deze kerk en kregen even de aandacht van omstaanders door het Salve Regina te zingen in de prachtige akoestiek van het gebouw.

Na een gezellige picknick in Keulen vertrokken we naar onze verblijfplaats in Wackersdorf. Omdat we in de file quasi stilstonden, deden we een quiz tot dat de batterij van de computer leeg was. Toen we aankwamen, installeerden we ons en genoten van een eenvoudige maaltijd van opgewarmde spaghetti die we nét voor onthoudingsdag opkregen. De dag eindigde met het avondgebed.

Vrijdag 28 juni

We begonnen de dag met het ochtendgebed en een meditatie, gevolgd door de Heilige Mis die altijd opgedragen zou worden onder het afdak van het terras op een reiskofferaltaar aangekleed met onze JKI-vlag. Na het ontbijt en het maken van lunchpakketten, luisterden we om 10 uur naar een inspirerende voordracht van E.H. De Bruyn over de priesterwijdingen die zaterdag zouden plaatsvinden.

Om 11 uur vertrokken we naar München. In deze stad bezochten we de Marienplatz en de Frauenkirche, waar we een boeiende uitleg kregen over deze kathedraal. We bezochten ook Kasteel Nymphenburg en genoten van een rondleiding door een gids. Na het diner in een lokaal restaurant keerden we terug naar Wackersdorf voor het avondgebed.

Zaterdag 29 juni

Het hoogtepunt van onze reis naderde. We begonnen de dag vroeg met ochtendgebed en meditatie. Na het ontbijt vertrokken we naar Zaitzkofen op 40 minuten rijden van waar we zaten. Iedereen was ondanks de 32°C formeel aangekleed voor de priesterwijdingen.

De plechtige en diepe betekenis van het sacrament van het priesterschap raakte ons allen. Het was een bijzonder moment, getuige te zijn van de toewijding van 2 nieuwe priesters en 3 nieuwe diakens. Na de Mis haastten we ons naar de communiebank om de zegen te krijgen van de 2 nieuw gewijde priesters. We genoten van een middagmaal in de tuin en kregen daarna een rondleiding in het seminarie. We woonden de Vespers bij om 16 uur en keerden daarna terug naar Wackersdorf voor een gezellige avond, afgesloten met het avondgebed.

Zondag 30 juni

Zondag, rustdag. Dag van gebed, ontspanning en samenzijn. De zondagochtend begon rustig met gebed en meditatie, gevolgd door een gezongen Heilige Mis. Aanvankelijk was een gelezen Mis voorzien, maar enkele JKI'ers ijverden voor een gezongen Heilige Mis en begonnen het kyriale in te oefenen. E.H. De Bruyn zegende wijwater voor het Asperges me en we zongen de Mis in het stralende zonlicht. Vervolgens was een uitgebreide brunch voorzien. Na de brunch genoten we van een gezellig namiddagprogramma. We gingen volleyballen, speelden een houten kegelspel en enkele zwommen in het meer nabij onze chalets. De dag eindigde met een gezamenlijk avondeten en het avondgebed, de harde kern bleef nog wakker om te kaarten.

Maandag 1 juli

De nieuwe dag begon gelijk gewoontelijk met het ochtendgebed en meditatie. Na het ontbijt

vertrokken we naar Praag. We genoten van een rondleiding door het historische klooster Strahov met haar schitterende bibliotheek. De soutane van onze Eerwaarde werkte als groepsticket en we mochten overal zo binnen. In de kerk ligt de H. Nobertus, stichter van de Nobertijnen, begraven. Daarnaast bezochten we nog de kathedraal van Praag, de Karmelietenkerk Maria Viktoria met het wereldberoemde beeld van het Kindje Jezus van Praag. We baden er ons rozenhoedje en bezochten vervolgens het Oude Stadsplein, waar we meer leerden over de historische betekenis.

Na de Heilige Mis die E.H. De Bruyn mocht opdragen in de basiliek, genoten we van een diner in een lokaal restaurant. Vanop het terras konden we genieten van de twaalf uit hout gemaakte apostelen die om het uur voorbij het raam van het stadhuis sprongen.

Dinsdag 2 juli

De laatste dag van onze reis begon met het ochtendgebed en meditatie, gevolgd door de Heilige Mis. We vertrokken om 10.30 uur terug naar Antwerpen. We stopten voor een avondmaal in Aken en maakten nog een kampvuur in de priorij in Antwerpen, waar we de reis gezellig afsloten.

Deze reis werd gekenmerkt door gebed, vriendschap en interessante bezienswaardigheden met als hoogtepunt de priesterwijdingen in Zaitzkofen. Het was een prachtige gelegenheid om ons geloof te verdiepen en onze gemeenschap te versterken. Wat een zegen is het JKI toch, deze jeugdvereniging waar men met leeftijdsgenoten het geloof beter leert kennen en ontdekken, waar gezonde vriendschappen voor het leven zo eenvoudig gedijen en waar men zich wederzijds sterkt en sticht. We danken de goede God en onze patroon, de H. Johannes Berchmans, voor deze gezegende reis!

De HH Wiro, Plechelmus en Otgerus

resp. † 710, feest 8 mei; † 713, feest 15 juli,
† 713, feest 10 september

Br. René Maria

Dit jaar is het de 800e verjaardag van de stichting van deze levensbeschrijving zien wij drie missionarissen die samen vanuit Scotia (Ierland en Schotland) wensen uit hun al gekerstende land te trekken om elders aan de nog heidense bevolking Christus te preken. Zo komen zij tenslotte op de Petersberg (nu St. Odiliënberg), van waaruit zij in deze streek en elders de afgodendienst bestrijden en de weg ter zaligheid door hun woorden leren en door hun voorbeeld tonen. Het volgende is een samenvatting van hun afzonderlijke vita's:

Wiro en Plechelmus worden beiden in Scotia (voor de 11e eeuw wordt de naam Scotia ook voor Ierland gebruikt) geboren uit een oud, adellijk geslacht. Zij leren de deugden en vaardigheden bij de priesters en andere geestelijken, die hun land er vele heeft voortgebracht sinds St. Patrick, Cuthbert en Columbanus en een groot aantal andere heiligen er het licht van het geloof hebben doen schijnen. Plechelmus is in zijn jeugd nederig en gehoorzaam. Zijn medeleerlingen zijn erg op hem gesteld. Hij leeft verstorven, bidt God om wijsheid en leest veel in de Heilige Schrift. Hij wordt priester gewijd en blijft zoals zijn naam aangeeft (Plech-helm= glanzende helm) alle aanvallen van de boze vijand met Gods hulp afweren. Wiro doorloopt de orden en wanneer de bisschop van zijn stad sterft, kiest het volk hem als opvolger. De inwoners van het eiland zijn gewoon eerst zelf een bisschop te kiezen en dan de gekozene naar Rome te sturen om hem door de paus tot bisschop te laten wijden. Eenmaal gewijd moet hij dan naar zijn zetel en volk terugkeren. Wiro verzet zich lang tegen hun keuze, want hij wil alle wereldse eer vluchten. De mensen dwingen hem in te stemmen. Wiro bezwijkt voor de aandrang en gaat op weg naar Rome, eigenlijk meer uit verlangen naar de verre reis. Plechelmus sluit zich bij Wiro aan. Onderweg in Anglia (Engeland) sluit ook de diaken Otgerus zich

bij hen aan. Wanneer het drietal bij de paus aankomt vraagt de paus waar zij vandaan komen en wat hun plannen en verlangens zijn. Wiro vertelt oprecht waarom hij naar Rome gestuurd is, maar dat hij eigenlijk geen bisschop wil worden, maar zich als vreemdeling elders wil vestigen. De paus zegt echter dat hij eerst het volk Gods ter wille moet zijn, verleent hem de bisschoppelijke waardigheid en vermaant hem zich niet elders te vestigen. Ook Plechelmus wordt tot bisschop gewijd. De paus begiftigt hen met relikwieën van heiligen en zendt hen naar hun vaderland terug. Zo komen ze behouden terug en worden als bisschop met vreugde door het volk ontvangen. Beiden leiden geruime tijd op deugdzaam wijze een bisdom, maar de wens om voor God in den vreemde in hardere omstandigheden te werken blijft aanwezig. Ziende dat in Ierland iedereen christen geworden is en er voorspoedige tijden komen, nemen Wiro, Plechelmus en de diaken Otgerus de gunstige gelegenheid te baat om zich in het Frankenland in nog half heidense gebieden te begeven. De hertog Pepijn ontvangt met vreugde mannen met zulke kwaliteiten. Hij schenkt hen de Petersberg (nu St. Odiliënberg), waar er al een kapel, aan Maria gewijd, staat. Pepijn acht hen zo hoog dat hij blootsvoets naar hen toe pelgrimeert en Wiro als biechtvader kiest. Hij vraagt hem ook als raadsman om in alle beraadslagingen van de oudsten aanwezig te zijn. Wiro weet telkens, zonder aanzien des persoons of zich door vleierende taal te laten beïnvloeden, goede raad te geven en zo enkel God te behagen. Dan wordt Wiro echter ziek en sterft op de Petersberg. Hij wordt begraven in de Mariakapel, waar al het toegestroomde volk een wonderlijk zoete geur waarneemt en er menigeen genezing vindt. Plechelmus wordt door Pepijn uitgezonden om overal in zijn rijk de afgodendienst uit te roeien en kerken te stichten. Plechelmus dankt God voor deze uitverkiezing en bouwt op tal van

plaatsen kerken voor de Heer. Hij overlijdt de 15e juli en wordt ook begraven op de Petersberg. Bij zijn graf krijgen blinden het licht van hun ogen terug, worden demonen verjaagd en de ledematen van menige zieke genezen. Otgerus doet in de dienst van God niet onder voor zijn leermeesters. Hij verwezenlijkt standvastig zijn doelstellingen, verdraagt alle tegenslagen met groot geduld en met grote naastenliefde voor anderen. Ook hij wordt ziek. Opgetogen maakt hij kenbaar weldra te sterven. Hij krijgt voor de laatste maal de H. Communie. Hij zegt: 'In uw handen beveel ik mijn geest', neemt afscheid en sterft. Hij wordt begraven in de Mariakerk, waar wonderen bij zijn graf de dienaar Gods verheerlijken.

Wiro, Plechelmus en Otgerus worden eerst op de Petersberg vereerd, later zijn hun relieken naar Roermond gebracht en na vernielingen door protestantse troepen ongeschonden teruggevonden onder het altaar. Nu zijn ze terug in St. Odiliënberg. De H. Otgerus geldt als stichter van de kerk van Stadtlohn in Duitsland en wordt ook in Groningen vereerd. De St. Martinuskathedraal in Groningen heeft een relikwie van Otgerus, die bisschop Balderic van Utrecht (918-975) hen schonk.

Dezelfde bisschop Balderic van Utrecht schenkt in 954 ook het grootste deel van de relieken van Plechelmus aan Oldenzaal en sticht er tevens een kanunnikencollege. Er zijn geen schriftelijke bewijzen dat Plechelmus hier werkelijk gemissionieerd heeft, maar het is wel aan te nemen, omdat Rovenius dit rond 1600 aangeeft en het zo door de vorige generaties doorgegeven is. De Oldenzaalse bevolking heeft zich altijd als Plechelmus-kinderen gezien. Zijn hoofd wordt er nu nog steeds in een kostbaar borstbeeld vereerd. In de loop der tijd heeft hij de Oldenzalers negen keer geholpen in de nood en zij hebben hem telkens een extra ring aan de vingers van het borstbeeld gegeven. De laatste kreeg Plechelmus aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, toen men bad tot St. Plechelmus om zijn schutse. De Geallieerden meenden al boven Duits gebied te zijn en bombardeerden al de steden. Zo zijn Enschede, Hengelo en Almelo die nog westelijker liggen gebombardeerd, terwijl Oldenzaal ongeschonden bleef. Om Plechelmus voor zijn bescherming te danken zamelden de inwoners na de bevrijding in 1945 goud in en maakten daarmee de negende ring die op het Plechelmusfeest in 1946 plechtig door Mgr. de Jong aan één van de vrije vingers van Plechelmus' borstbeeld geschoven werd.

Over de tijd waarin Plechelmus geleefd heeft is er een meningsverschil tussen de schrijver van Batavia Sacra, P. Pagi, en de Bollandisten. Rovenius meent met P. Pagi dat Plechelmus misschien dezelfde is als de bisschop Plechthelm van Whitehorn in Schotland,

die Beda noemt bij het jaar 731 (zie de voetnoten bij Butler/de Ram). En dat Plechelmus na Marchelmus en Libuinus, dus dat zou na 770 zijn, in Twente gemissionieerd heeft, terwijl de Bollandisten zeggen dat Plechelmus eerder geleefd moet hebben. Pepijn van Herstal, die in de vita van Plechelmus voorkomt, heeft namelijk maar tot 739 geleefd. De Bollandisten hebben het wel bij het rechte eind, hun waarschijnlijke sterfjaar ligt eerder rond 710 en 713. Maar tot hun verwijderde missiegebied mag ook Oldenzaal en omgeving gerekend worden.

BRONNEN

- [Vitae Wiro Plechelmus Odgerus](http://plechelmusbasiliek.nl) (plechelmusbasiliek.nl)
- [Acta Rovenii 02 hfdst](http://plechelmusbasiliek.nl) (hfdst.1 en 2) (plechelmusbasiliek.nl)
- 'Neerlands Heiligen in vroeger eeuwen' deel III, blz. 3 – 27 J.A.F.Kronenburg, Amsterdam, uitgeverij F.H.J. Bekker
- 'Vie des Pères, Martyrs et autre principaux Saints', Alban Butler, revue et augmentée par chanoine P.L.X. de Ram, drukkerij M. Vanderborcht, Brussel 1848. Deel 4 blz. 144. En in deel 3, blz. 82-83.
- [Basiliek van de H.H. Wiro, Plechelmus en Otgerus - Wikipedia](https://nl.wikipedia.org/wiki/Basiliek_van_de_H.H._Wiro,_Plechelmus_en_Otgerus)

Aankondigingen

Bezoek onze website: www.fsspx.be/nl

ZA
31.08

Bedevaart Gorcum-Brielle
t.e.m. 1 september
Volwasse: €35 – Kind (tot 12 jaar) €17,50
Inschrijvingen vóór 11/08 online (website)

ZA
07.09

Start catechismus
8.30 H. Mis van de H. Geest en presentatie
van het catechismusjaar (alle kinderen van de
catechismus worden verwacht)

ZO
08.09

Maria Bambinahulde in de
Hemelstraat

10.00 Hoogmis
11.30 Verkoop van de rozen in de veranda
(1€/roos)
12.00 Processie rond de wijk en einde in de
tuin
Picknick
14.00 Gebeden en marialiederen in de kerk
15.00 Einde

MA
09.09

Mariale retraite in de
Hemelstraat
tot zaterdag 14 september

ZA
21.09

Sportdag van de Traditie
te Bonheiden.

ZA
05.10

Bedevaart in Banneux

ZO
06.10

MI toewijding na de Mis in
Antwerpen & Gent

ZA
12.10

Mariahulde Klein Antwerpen

ZO
10.11

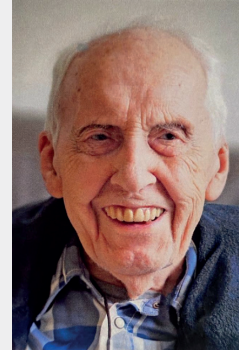
Geestelijke Oefeningen van Sint-
Ignatius (gemengd)
tot vrijdag 15 november 2024

ZO
17.11

175 jaar Sint-Jozefkerk (Brussel)
met E.H. Pagliarani

H. Doopsel van Edward op 13 juni 2024.

René Van Haevermaet
21 december 1924 – 27 juli 2024

Germaine Veldeman
24 februari 1931 – 16 juli 2024

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 420 197
e-mail: vog.pius5.asbl@hotmail.com

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 18.30 u.
Za 9.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 8.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.30 u.

De Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Louis Bochkoltz, Prior

De Monstrans wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.